

Efter Gudstjenesten blev han og Hofjægmesterinden tilligemed nogle andre af Dagens Kirkegængere buden over i Præstegaarden til Kaffe. Disse Kaffeindbydelser, som altid foretoges af Præsten personlig, var Dragesæden i den blombergske Menighed; der blev bestandig givet nøje Agt paa og holdt et indviklet Regnskab over, hvem denne Udmærkelse blev til Del. I Præstegaarden traf Per fire Bønder med tilhørende Koner, paa hvis Ansigter der med forskellig Skrift men lige tydeligt stod skrevet, at de hørte til Egnens velstaaende og indflydelsesrige Personer. At Pastor Blomberg kunde have nogen bestemt Hensigt med at føre ham sammen med disse Folk, faldt ham ikke ind, endda Præsten var besynderlig ivrig for at faa ham forestillet for dem alle. Reguleringsarbejdet blev nu heller slet ikke bragt paa Bane fra nogen af Siderne, og desuden varede Sammenkomsten ikke stort mere end en halv Timestid. Præsten skulde til Sidsttjeneste i Annekset og tilkendegav selv, at man skulde gaa. Først brød Bønderne op, kort efter tog ogsaa Hofjægmesterinden og Per afsted, — og Inger kunde igen aande frit.

Hun havde hele Tiden gaaet med Hjertet i Halsen af Frygt for at blive ene med Per. Hun levede stadig i den Indbildning, at han havde skrevet til hendes Forældre og paa Forhaand sikret sig deres Samtykke til Forbindelsen; men hun var endnu ikke bleven enig med sig selv om, hvorvidt hun holdt af ham eller ej. Eller rettere: hun kunde i sin Uerfarenhed stadig ikke komme til Klarhed over, om det, hun følte for ham, virkelig var Kærlighed. Hun syntes jo nok, at han havde noget over sig af det ikke helt almindelige, som absolut maatte findes hos den,